

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: L. C., narozená dne x
státní příslušností x
t. č. bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2023 č. j. OAM-31/ZA-ZA11-K01-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je založeno převážně na domněnkách žalovaného. Konstatovala, že žalovaný měl vycházet z její věrohodné výpovědi, ke které měl shromáždit veškeré dostupné důkazy, které by věrohodnost její výpovědi vyvrátily či zpochybnilly. Měla za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí více soustředil na válku na Ukrajině a situaci v Podněstří,

přestože to jako důvod své žádosti o azyl neuvedla. Nesouhlasila s argumentací žalovaného, že případné problémy se soukromými osobami musí řešit za pomoci právních mechanismů, které má v zemi původu k dispozici. Trvala na tom, že pro takové úvahy nejsou ve správním spise jakékoliv informace. Žalovaný pak měl dle jejího názoru zjistit, zda je pomoc kompetentních orgánů ve vlasti dostupná a zda je skutečně účinná. V závěru žaloby poukázala na to, že z rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný hodnotil její výpověď z hlediska věrohodnosti a jejího dopadu na posouzení Moldavska jako bezpečné země původu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť při rozhodování vzal v úvahu žalobkyní uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí a měl za to, že žalobkyně se mohla obrátit v případě nečinnosti policie na jiné bezpečnostní instituce nebo na nadřízený orgán policie. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 1. 2023, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 1. 2023, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 1. 2023, informace OAMP Základní přehled o zemi ze dne 2. března 2023, informace Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2023 ze dne 13. 3. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-31/ZA-ZA11-K01-2023 ze dne 27. 7. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 1. 2023 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti dne 16. 1. 2023 uvedla, že je moldavské národnosti a státní příslušnosti. Vyznává pravoslavné křesťanství. Je vdaná a její manžel společně s ní žádá o udělení mezinárodní ochrany. Moldavsko poprvé opustila dne 14. 10. 2021 a cestovala do České republiky na základě biometrického pasu. Naposledy vycestovala z Moldavska dne 22. 8. 2022. K důvodům své žádosti uvedla, že její manžel se dostal do vězení a po podmíněčném propuštění byl kontaktován soukromými kriminálními osobami, které ho vydíraly. Manžel žalobkyně byl těmito osobami jednou napaden. V Moldavsku nemohou s manželem zůstat, neboť soukromé osoby, které ho napadly, měly informace od policie a žalobkyni s manželem tak hrozí nebezpečí.
8. Při pohovoru dne 16. 1. 2023 žalobkyně sdělila, že z vlasti odjeli, protože ani s pomocí policie nemohli vyřešit své problémy. V srpnu roku 2022 Moldavsko opustila, protože její manžel byl zbit. Žalobkyně v Moldavsku osobně žádné problémy neměla, ale výhružky, které obdržel její manžel směřovaly i proti její osobě. Kvůli výhružkám se obrátili na policii, ale manželovi žalobkyně pak bylo telefonováno z vězení a bylo mu naznačeno, že ve vězení mají kontakty na policii.

9. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím č. j. OAM-31/ZA-ZA11-K01-2023 ze dne 27. 7. 2023 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
 12. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
 13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
 14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
 15. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jejího života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyně. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
 16. Dle názoru soudu, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné azylově relevantní důvody, stěžejním důvodem, pro který žádala o udělení mezinárodní ochrany, bylo pronásledování jejího manžela soukromými osobami po propuštění z vězení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může tedy v případě pronásledování ze strany soukromých osob využít ochrany státních orgánů. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dlužích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živelům, nelze podřadit pod důvody pro udělení*

azyly (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Soud se tedy plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného a odkazuje na něj. Z azylového příběhu žalobkyně je rovněž zřejmé, že žalobkyně společně s manželem podala jedinou stížnost u policie, kterou policie v Moldavsku přijala, ale dle tvrzení žalobkyně více neřešila. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně se v Moldavsku nepokusila kontaktovat jiné policejní oddělení, či jiný nadřízený státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobkyně státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobkyně z pronásledování soukromými osobami představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobkyně není Moldavsko možné považovat za bezpečnou zemi původu.

17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně učinila jediný krok vedoucí k získání ochrany před pronásledováním soukromými osobami v domovském státě, tak není možné se domnívat, že by jí adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Ze zpráv o zemi původu žalobkyně je zřejmé, že se uskutečnila reforma policie v souvislosti s přípravou na podání žádosti země o vstup do Evropské unie. V případě nečinnosti policie může zakročit úřad Veřejného ochránce práv, který je nezávislý a může zahájit vyšetřování na základě stížnosti. V zemi rovněž existuje úřad Generálního prokurátora. V Moldavsku tedy existují prostředky ochrany, které jsou dostatečně účinné, aby byla žalobkyni poskytnuta ochrana v zemi původu. Bylo tedy namísto, aby žalobkyně nejprve využila prostředky vnitrostátní ochrany, které jí domovský stát nabízí. Žalovaný se touto problematikou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí a zdejší soud na tuto část v detailech odkazuje.
18. Potřebu využít prostředků vnitrostátní ochrany setrvale judikuje též Nejvyšší správní soud, svůj postoj shrnul v rozsudku ze dne 25. 5. 2023, č. j.: 4 Azs 87/2023 - 41: „V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou brozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30). Stěžovatel ochrany ve státě původu nevyužil. Nedůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují. Lze odkázat na rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, č. 401/2004 Sb. NSS, nebo na aktuálnější usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26.“ V usnesení ze dne 17. 5. 2023 č. j.: 1 Azs 57/2023 - 30, Nejvyšší správní soud aproboval možnost domoci se vnitrostátní ochrany přímo ve vztahu k Moldavsku. Navíc, jak vyplývá z podkladů, žalobkyně zjevně svou situaci nevnímala dlouhou dobu příliš

tíživě, neboť do České republiky naposledy přicestovala již dne 22. 8. 2022, o mezinárodní ochranu však požádala až dne 11. 1. 2023.

19. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
20. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a nereflktují situaci žalobkyně, tak tuto Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobkyni umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ní pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Moldavsku. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 1. 2023 a ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, např. informace OAMP Základní přehled o zemi ze dne 2. března 2023 (tedy z doby cca 2 měsíce po podání žádosti) a informace Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2023 ze dne 13. 3. 2023. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a jsou přílehlavé pro situaci žalobkyně. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Ve správním řízení, ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Moldavsku. Informace jsou sice poněkud obecné, ale pro posouzení skutečnosti, zda se žalobkyně může v zemi původu domáhat ochrany v případě pronásledování ze strany soukromých osob, jsou dostatečné, neboť Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu, a i z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné dovodit, že v Moldavsku je možnost domoci se vnitrostátní ochrany.
21. Dle Městského soudu v Praze se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s argumenty, které předestřela žalobkyně během správního řízení. Také s výpovědí žalobkyně se žalovaný vypořádal a správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, kdy je porovnal s tvrzeními žalobkyně a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž nikterak nezpochybňoval výpověď žalobkyně (proto nehodnotil její věrohodnost) a řádně se zabýval veškerými důvody, pro které podala azylovou žádost a dospěl k závěru, že žalobkyně mohla využít prostředků vnitrostátní ochrany z důvodu problémů svých a svého manžela se soukromými osobami.
22. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jejího života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyně. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tak okolnosti hovořící v její neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě

žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

23. Městský soud v Praze má za to, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z vytýkaných deficitů.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

